

הצ'עלי צורים

ירחון מבית ראש צורים

חנוכה, שבת פרשת מקץ, כח' בכסלו התשע"ח 16.12.2017, גיליון מס' 22

שלום קהילה יקרה,

אנחנו בעיצומו של חג החנוכה, וחודש טבת בפתח.

בעשרה בטבת אנו מציינים בין היתר את יום הקדיש הכללי לזכר הנספים בשואה שיום מותם לא נודע.

ראינו בכך הזדמנות מתאימה לבקש **משרון גרין** לספר לנו על הוריה, ניצולי השואה, ולשמוע כיצד בחרו לגדל את ילדיהם על אף התופת שעברו.

הרב ורדי מדייק ב"נקודה למחשבה" את שורש העניין שמאחורי הפגנות החרדים ומעמיד לבחינה את התגובות מנגד.

במדור "הזרקור" אנו שומעים **מאלי קלוטשטיין** על עבודתו המרתקת כעורך בעיתון מקור ראשון ועד לאחרונה גם באתר החדשות nrg.

אנו בעיצומו של החורף וסוף סוף זכינו לקצת גשם. **יפעת מור** משתפת אותנו בהתרגשותה, בשיר שכתבה לכבודו.

עוד לכבוד החורף, **כנה שכטר** מאירה את הגישה הייחודית של הבריאות הטבעית למחלות ומשמעותן.

ציונה טבול משתפת אותנו בהתלבטויותיה ובחיפוש כיצד ניתן להקים עסק, מבלי לעשות זאת על חשבון האחר וחושפת בפנינו את עיקרון "העסק המקיים".

במדור "על דעת המומחה" סוקרת בפנינו **רותי פרלמוטר** את נושא הביטוח הסיעודי. **ורד קייפי** מגלה לנו את קורותיהם המפתיעים של הארזים באזור בית הכנסת במדורה "הבט סביב".

במדור "אהבתי" אנו מביאים פוסט מרגש שכתבה **טל נוימן** ובו תחושותיה בעת ביקורה אצל יולדת טרייה.

ובמדור "חוק הדתיים השלובים" הפעם משפחות **אהרונים ושמשוני**. זאת ועוד במדורינו הקבועים.

אנו רוצים להודות **לאיילת שטרן**, שעזבת את צוות עלי צורים, על השותפות והעבודה המאומצת בהבאת חומרים טובים לעלון בשנה האחרונה.

עוד אנו רוצים להודות **לידידה עם שלם ולחנה דרורי** שחלקו עימנו שוב את נטל ההגהה של הגיליון שלפניכם.

כמו תמיד, נשמח לשמוע הערות והצעות בשבילים או במייל yarchon@r-tzurim.co.il. אנו שוב מזכירים שכותבינו היקרים ישמחו גם הם לשמוע את תגובותיכם והתייחסותכם לדברים שכתבו.

חנוכה שמח וקריאה נעימה,

צוות העלון: **הרב מרדכי ורדי**, **אביבית אהרונוף**, **רחלי אבלמן**, **טל נוימן**, **יעקב דרורידנבאום** ו**נעמה דיטור**.

חג שמח לחנוכה

מילים ולחן: דתיה בן דור

אם פתאום לצד הדרך
צצו פטריות מיליון,
אם קישטו לי את הירק
כלנית וגם סביון.
אם יודעים לפי הריח
גם למצוא נרקיס פורח,
זה סימן (זה סימן)
שיהיה לי (יהיה לי) חג שמח.
אז חג שמח גם לכם
חג שמח לכולכם
ושהחג הזה יהיה הכי שמת.
אז חג שמח גם לכם
חג שמח לכולכם
ושבחג הזה נודה ונשבת.

אם ציירתי במחברת
כד קטן וסביבון,
אם אמי היום אומרת
"שיר לי שיר על לביבות."
אם בצק מתוק תופח
אם השמן כבר רותח
זה סימן ...

אם נרות דולקים הערב
בחלון בית ישראל,
אם בבית מזמרת
מקהלה: מי ימלל.
אם "אמן" אני שומע
אם ארצי רוותה גשמיה.
זה סימן ...

הפגנות החרדים

ילחצו אותם כך יותר מחזקים את התלות שלהם במלחמה נגד המדינה שגם היא הופכת לחלק מהזהות. מי שלא מבין את החרדיות לעומק, מנהל מערכה חסרת תוחלת. החרדיות תשתנה רק מבפנים. והיא תוכל להשתנות רק אם מבחוץ ידעו להרפות. וזה לא רק אצל חרדים – זה נכון בכלל – כדי להשיג שינוי צריך להימנע מלגשת ישירות ולפגוע בציפור הנפש, להפך – אם רעב שונאך האכילהו לחם. כדי לשנות את האחר המתנגד צריכים לשבור את הסיטואציה של המלחמה, לא רק כתכסיס אלא כעצה של הבנה עמוקה לנפש האדם.

על מה הם נלחמים? הם נלחמים על הזהות שלהם. אני מאמין להם כשהם אומרים יהרג ואל יעבור ומתכוונים שציפור הנפש שלהם מאוימת. האם הם יכולים להתגייס ולהישאר חרדים? התשובה היא לא! בתפיסה של החרדי עצם הורדת המדים השחורים והחלפתם בירוקים זו כבר שבירה של כל הזהות. הזהות של החרדי קשורה קודם כולל לצדדים החיצוניים. זה בכלל לא קשור לאמונה או להלכה או לקרבת אלוהים. זה קשור לדרך מסוימת שבה סגנון החיים הפך לעצם הזהות. והאינטואיציה שכל שינוי קל שבקלים ירסק את הזהות. והתפיסה העצמית הזו היא שבאמת מגדירה את האדם החרדי. על כן ככול שיותר

שרון גרין

מהבית, אמו שכנעה את סבי להחזיר אותו הביתה לכבוד ליל הסדר ובכלל.

אבא גויס לצבא הרוסי במלחמת העולם השנייה. אחרי זמן קצר, הסובייטים החליטו שהם לא סומכים על היהודים שגויסו מהאזור שלו, והפכו אותם לעובדים בכפייה במחנה עבודה נודד שהתלווה לחיילים. אבא תיאר תנאים קשים ביותר של רעב ומחלות תוך כדי הפצצות והתמודדות עם אנטישמיות בזמן המלחמה. לאחר המלחמה נודע לו שכל בני משפחתו נרצחו על ידי הנאצים, למעט אחותו, גיסו ובנם הפעוט שהיגרו לארצות הברית רגע לפני פרוץ המלחמה.

אמי, גולדה פינקל לבית אייזנברג, נולדה ב-1926 וגדלה בעיר קטנה בפולין בשם שידלוביץ (פירוש המילה – עיר היהודים). היו 8,000 איש בעיר ומתוכם 6,000 יהודים. משפחת אייזנברג המורחבת היתה משפחה גדולה בעיר ובעלי מפעלים לעיבוד עורות. כשנכנסו הנאצים לעיר והתחילו לאיים על חייהם, היא הסתתרה יחד עם משפחתה בחדר מסתור שאביה בנה במפעל שלו, אך הנאצים הצליחו לגלות אותם כשעקבו אחרי הכלב שלה שחיפש אותה. סבי שיחד נהג משאית והוא הבריח

ההיכרות עם הוריי התחילה הרבה לפני שנולדתי. הא כיצד? שני הוריי היו ניצולי שואה. הם ידעו שאחי ואני נגדל עם נציגות קטנה מתוך משפחות ענפות שנגדעו בשואה, ולכן הם סיפרו סיפורים (עכשיו הבנתם מאיפה זה בא לי...), הרבה סיפורים. כל דבר הזכיר להם משהו. תשאלו אותי ואוכל לספר לכם על הילדות שלהם, על ההורים שלהם, על השטעטלאך שבהם גדלו.

ואם כבר שאלתם, אז אספר. אבי, **שבח פינקל**, נולד ב-1919 בעיירה טופורוב בפולין, שלימים הפכה להיות חלק מרוסיה והיום היא באוקראינה. אביו היה ראש הקהילה ודאג יחד עם אשתו לצרכי העניים בתוך הקהילה. כמו כן הוא דאג לייצג את היהודים כלפי השלטונות. אבא שלי היה הצעיר מתוך שמונה אחים שהיו בחיים בפרוץ המלחמה (שניים נפטרו לפני כן). אביו היה סוחר עצים, חסיד בעלז וציפה ממנו לגדול להיות תלמיד חכם ורב. אך מה לעשות, הנטיות של אבי הובילו למקומות אחרים. הוא רצה להיות

מודרני, להצטרף לתנועת נוער ציונית מעורבת ולהיכנס לעסק המשפחתי. בגיל 16 הוא עזב את לימודי החיידר, גזר את הפאות והחליף את בגדיו לבגדים מודרניים. אחרי כמה לילות שהוא ישן באסם, כי אבא שלו זרק אותו

כשבועיים אחרי שהם הגיעו אבא צלצל אלי.

“שרון, אני מאוד כועס עלייך”.

המתח כבר בעיצומו! “למה ???”, שאלתי.

“אני כועס כי אני לא מבין למה לא שכנעת אותי לבוא עשר שנים קודם!” אבא מצא שעורי גמרא באנגלית וביידיש, חברים חדשים ובית. אמא המשיכה לדאוג לבית והתיידדה עם דיירי הבניין ונתנה יחס מיוחד לכל ילד שפגשה בסביבה. מהיום שהם עלו ועד ששניהם נפטרו הגענו אליהם פעם בשבוע לארוחת ערב. זכיתי וילדיי זכו שסוף סוף היו להם סבים קרובים לבית.

זכיתי בקיץ האחרון לבקר עם אלן בשטעטל שלו, ולהיכנס לבית שסביב בנה ב-1929 ושאבי גדל שם. זאת היתה חוויה מיוחדת (עדיין לא הצלחתי להגדיר לעצמי מילה יותר מדויקת לחוויה הזאת). לכל הסיפורים שחוויתי כילדה בשמיעה נוספו עכשיו יתר החושים: ראיתי, הרחתי, מיששתי וכו'. הסתובבנו בעיירה – מבית הקברות וגיא ההריגה דרך הבית ועד לבית הכנסת, שאבי בילה בו כל כך הרבה שעות מילדותו. אישה מקומית הלכה איתנו לבית הכנסת ובדרך זיהתה בית אחרי בית במילים, “פה גרו יהודים”. אלן קיבל את זה קשה – איך היא לא מתביישת? – אני קיבלתי את זה כהשלמת התמונה – פה גרו חברי ילדות של אבי, פה גרו חברי סבי וסבתי.

כשאבי נפטר (לפני 7 וחצי שנים) מצאנו אצלם בבית אלבום זיכרונות שאבא הכין ולא ידענו על קיומו קודם לכן. היתה בו תעודת זהות שלו ממחנה העקורים בגרמניה. בדירתם מול הכנסת בירושלים קראנו:

שם: שבת פינקל

תאריך לידה: 19.9.1919

מקום לידה: טופורוב

לאום: חסר לאום

בשתי מלים אלו ראינו תמצית של מיליוני יהודים בדורו. אנשים שהיה להם הכל, שהפכו ל“חסרי לאום”, שיצאו מהתופת ובנו חיים חדשים. הם הקימו משפחות ודאגו להמשכיות של עם ישראל.

יהי זכרם ברוך.

את אמי, אחותה וגיסה מהעיר. הם חיו תקופה מסוימת עם ניירות מזויפים ובשנה האחרונה של המלחמה הם הגיעו למחנה עבודה יחד עם אחיין שלה בן השנתיים שהצליחו להסתיר מצוות המחנה. כל יום שניים יצאו לעבוד ואחד נשאר כדי לשמור על הילד. כל המאמצים שלהם לא הועילו, והוא נפטר כמה חודשים לפני שחרורם מהמחנה.

הוריי הגיעו למחנות עקורים שונים בגרמניה אחרי המלחמה ושניהם עבדו בארגונים שונים שטיפלו בפליטים היהודים. אבא שלי הגיע פעם בשבוע למשרד שבו אמי עבדה, אך לא טרח אף פעם “להתחיל איתה” כי הוא חשב שהיא גויה איטלקיה. שניהם הגיעו לעיר בולטימור בארצות הברית ומורה לאנגלית (היתה חובה לכל מהגר שרוצה לקבל אזרחות) שלימדה אותם בכיתות שונות שידכה ביניהם.

כל הנ”ל, על קצה המזלג, סיפורי ילדות שלי שקרו לפני לידתי.

בארה”ב, אבא המשיך במקצוע שהכיר מבית אביו ועבד אצל סוחר עצים. אחרי 10 שנים הוא קנה עסק משלו ועם השנים, ב”ה, ראה הצלחה. אמא דאגה לנו ולבית. כל ערב היתה ארוחה ברמה של מסעדה חמישה כוכבים, הבית היה תמיד מצוחצח (הייתי צוחקת שאבא לא העז להיכנס אלינו הביתה), והיה לה גם זמן לחברות ולחסד. כל ילדי הרחוב ידעו שאצל גברת פינקל תמיד יש עוגיות שוקולד ציפס ודפיקה בדלת מספיקה כדי ליהנות מהן.

אם אצטרך לתאר את האווירה של ילדותי אז המילה “ניגודים” תדייק ביותר. אבא שלי היה ידוע כחברה/מן ובעל חוש הומור מפותח, יצאנו בימי ראשון (לוקסוס של חו”ל), לטיולים ולחוויות משפחתיות ושום דבר לא היה חסר לנו. יחד עם זאת, השואה היתה נוכחת בכל עת בבית. כל דבר שקיים הזכיר דבר שאיננו, כל רגע היה יכול להפוך לרגע של מתח, עצב וכו’. גדלתי עם אמא שכל הזמן דאגה לי ולאחי ובמקביל אנחנו כל הזמן דאגנו לה. כילדה לא הכרתי משהו אחר, כמבוגרת אני מבינה עד כמה ילדותי היתה מורכבת ויחד עם זאת אני מליאת פליאה והערצה לשני אנשים ששרדו גיהנום ובנו את חייהם מחדש.

במשך עשרות שנים הוריי היו פעילים בארגוני הקהילה היהודית ובארגונים ציוניים. אבא הרגיש שבלי מוסדות חינוך דתיים חזקים לא יהיה המשך לעם היהודי ולכן פעל לחזק את המוסדות בעיר. רובם ככולם היו מוסדות חרדים, ויחד עם זה הוא גם היה מאוד פעיל בארגון “מזרחי” אצלנו בעיר ועזר רבות לסניף בני עקיבא.

ב”ה, ב-1999 הוריי עלו לישראל. התרגשתי מאוד כי זה קרה אחרי כעשרים שנה שלחצתי עליהם לעלות. אבא היה “מכור” לעבודה שלו ולא הצליח לתאר לעצמו חיים בלי עבודה יום יומית שהוא הכיר מאז שהיה ילד. היה לי חשוב שרק יהיה להם טוב.

אלי קלוטשטיין

במהלך עבודתי נאלצתי להפנים מהר מאוד: כמו בישראל כך גם בכל העולם מקצוע העיתונות עובר תהפוכות תכופות, קיצוצים, פיטורים, חילופי כוח אדם, עליות ומורדות. בתום שש שנים מיומי הראשון בעיתון, ראיתי אנשים רבים באים והולכים, ועבדתי בשלושה אתרי אינטרנט לפחות.

אם כן, אין זה מפתיע שלא חלפו חודשים ספורים מאז שהתחלתי את עבודתי עד שהתבשרתי שהגיע הזמן להעביר אותי לתפקיד אחר, בגלל היעדר תקן. מונית לעורך חדשות זוטר בעיתון "סוף השבוע" ובאתר הניסיוני שהקים מקור ראשון באותה עת, ונאלצתי ללמוד תורה חדשה לחלוטין, אף שהייתה הרבה יותר לרוחי במובנים רבים.

עבודת חדשות שונה לחלוטין ממגזין – בקצב, בשפה, בכותרות, ביכולת הדיוק ובאלפי פרטים קטנים נוספים. הרגשתי ששם אני יכול להביא את עצמי לידי ביטוי באופן אחר, בזיכרון של אירועים רחוקים, בהבנה של תסבוכות קטנות בפוליטיקה עולמית ומקומית, באפשרות "לחפור" במקרה נידח שקשור בדבר אחר, וממנו להבין את מורכבותם של שלל סיפורים אחרים.

עם זאת, עיתונאות חדשות היא עבודה סיזיפית שאינה נגמרת לעולם, ולעתים יכולה להשתנות במהירות הבזק. גם כיום, כשאני כבר ממלא את תפקיד סגן עורך החדשות, אחראי על הקשר עם הכתבים ועל ניהול משמרת הדסק, על עריכה ועל הפקה, ושותף לתכנון העיתונים מתחילתם לסופם, אני יודע ששעה לפני הסגירה עלול לקרות אירוע שיכול לשנות חלקים גדולים מכל העיתון המקורי, ולהפוך אותם ללא רלוונטיים.

כך היה למשל במקרה של רצח נעמה ואיתם הנקין הי"ד, שנורו למוות באוקטובר 2015 שעה קלה לפני סגירת העיתון. ככל שהמידע זרם למערכת הבנו תוך זמן קצר שמדובר באירוע גדול וייחודי, באירוע טרגי. מיד התכנסה "מועצת מלחמה קטנה", שכללה את חגי סגל, עורך מוסף החדשות ועורכו הראשי של העיתון, את ראש אגף החדשות ועורך יומן ישי הולנדר, ואותי. בשלב כזה, כשעה לפני סגירה, לא ניתן לעשות הרבה, אבל משתדלים לעשות את מה שאפשר – הכותרת הראשית משתנה מיד, עמודים קדמיים מתהפכים, טקסטים נזרקים באוויר, כתבות מושלכות לפח או נשמרות לשבועות אחרים, הגרפיקה מתאמצת לעמוד בלוח הזמנים הצפוף, והמגיהים נקראים לעבוד בדחיפות.

היתרון והחסרון זהים. היתרון: שעת הסגירה לא משתנה למעט באירועים חריגים במיוחד, ובכל שבוע אנחנו נקראים לדגל. כך אנחנו יודעים שלא משנה מה נעשה, בסופו של דבר הלחץ ייגמר בשעה היעודה. כך היה גם הפעם.

אך מנגד ישנו בכך גם חיסרון: כשמדברים על עבודה שחוזרת על עצמה בכל שבוע, הרי אף מנוי לא מוותר על העיתון שלו, ואין זה מעניין אותו אם שבת או חג, ראש

התבקשתי לספר מעט על עבודתי כעורך בעיתון מקור ראשון, ועד לאחרונה גם באתר החדשות nrg. האמת היא שהגעתי לעיתונות לחלוטין במקרה. לא חלמתי מעולם שאהיה עיתונאי, וגם בלימודי האקדמיים בחרתי להתמחות בהיסטוריה וביחסים בינלאומיים. לא הייתי מתלמידי

חוג התקשורת או מאלה שכותבים לעיתון בית הספר ומנהלים את הרדיו בקמפוס, ולכן היה קצת מפתיע שמצאתי את עצמי במה שתפסתי אז – ואני תופס גם כיום – כאחד המעוזים והדגלים המרכזיים של הציונות הדתית והימין בחברה הישראלית.

אז איך בכל זאת הגעתי למקור ראשון? עבדתי במכון מחקר עצמאי כשהחלטנו, בתיה ואני, לעזוב הכול – דירה, עבודה, חברים – ולצאת לטיול ארוך במרכז אסיה, שנמשך כארבעה חודשים. כשחזרתי נזקקתי למשרה, ומכיוון שבמסגרת עבודתי הקודמת הכרתי קצת את אורי אליצור ז"ל, שערך באותה תקופה את מוסף יומן, פניתי אליו וגם לכמה אנשים אחרים מהעבודה. כנראה, התמזל מזלי, שכן באותה תקופה בדיוק עבר מקור ראשון מתל-אביב לירושלים, ונזקקו שם לאנשים טובים. וכך יצא, למרות שלא היה לי שום ניסיון בעיתונאות, בתקשורת בכלל או בעריכה, שעורכת דיוקן באותה עת, אורלי גולדקלנג, החליטה לתת בי אמון ולקחת אותי למשרת עורך זוטר.

אני זוכר עדיין את היום הראשון שבו הגעתי למקור ראשון. תמיד היה נדמה לי שלעיתונאים יש הילה מיוחדת שמרחפת מעליהם, מעין מעטה שעוטף אותם ומרומם אותם מאנשים אחרים. מהר מאוד גיליתי שבדומה לכולנו, גם עיתונאים הם בני אדם – טובים, רעים, מוצלחים יותר ופחות, ובעיקר רגילים. ובכל זאת, יש הבדל בין לראות את השם של מישהו מופיע בעמודי החדשות או המגזין של עיתון, ובין לפגוש אותו במציאות, ללמוד להכיר את האדם שמאחורי השם. זו הייתה חוויה מיוחדת, וההתחלה הותירה בי רושם עז מאוד. ובכל זאת, הייתי צריך ללמוד את העבודה. הרי לא היה לי ניסיון, ובסופו של כל שבוע צריך לצאת עיתון, בלי תירוצים. ושוב, מזלי שיחק לי: התחלתי את העבודה כעורך מגזין, בלי הרבה אחריות ולחץ, עם מקום רב לאנשים מדהימים שלימדו אותי את כל הטריקים הקטנים והעקרונות הגדולים. זכיתי שאנשים כמו אורלי, אורי, חגי סגל, אמנון לורד ורבים אחרים וטובים היו לי למורים, שלא הרפו עד שהצליחו להכניס גם בי חלקים מהתורה האדירה הזאת שגלומה בכתיבה, בעריכת טקסט ובלשון. מחלקם אני עדיין לומד גם כיום.

חודש, ברית מילה לאחינו של העורך, או חתונת בן דודו של הגרפיקאי. הוא רוצה לקרוא את העיתון, ולא אכפת לו אם אירע דבר מה זמן קצר לפני הסגירה. להפך, הוא מעוניין שהעיתון יהיה מעודכן ככל האפשר. לא פעם יצא לי לחזור בשעות הלילה של יום חמישי ליישוב בטרמפים ולשמוע אנשים ששואלים מדוע אני חוזר בשעה כזאת. התשובה כבר זהה, ולרוב גם התגובה. "זו השעה הרגילה?" תוהים הנהגים האדיבים. ואני משיב בחיוב, במשיכת כתפיים. התרגלנו, איכשהו.

הצרה הגדולה יותר שלנו העיתונאים – צרת עניים, כמובן, – היא שאירועים שונים יכולים לקרות אחרי שעת הירידה לדפוס ולהפוך את כל העמל שלנו יום קודם לכן לפיסת נייר שאינה רלוונטית. כך למשל היה במקרה של חטיפת הנערים בגוש עציון, איל יפרח, גיל-עד שער ונפתלי פרנקל הי"ד, שנלקחו על ידי המרצחים ביום חמישי בלילה. מטבע הדברים, העיתון למחרת היה לחלוטין לא קשור למציאות. אגב, כעורך שיושב מאחורי המקלדת ולא יוצא כמעט לשטח, דווקא באירוע זה נחשפתי לצדדים הנעימים פחות של המקצוע: במוצאי שבת, כשליווייתי כתבת שלנו להתכנסות בישיבה, היא ניסתה לשוחח עם אחד משרי הממשלה שהגיע לבקר במקום. לשניים הייתה היסטוריה טעונה של כתבות עיתונאיות עוינות, ולמרות זאת היא ניסתה להתקרב אליו ולשאול אם יהיה לו מה לומר לעם ישראל בשעה קשה כזאת. הוא הישיר אליה מבט, הסתכל עליה טוב-טוב ואמר: "למה, הרי את תכתבי עליי בכלל משהו טוב?" הוא הסתובב ולא הוסיף דבר.

אך ככל שתהיה עריכת העיתון מהירה וקולחת, היא דורשת דיוק וריכוז עילאיים, העבודה באתר חדשות היא כבר ליגה אחרת לגמרי. 24/7, ללא הפסקה, כשהחדשות זורמות ומשתנות מדקה לדקה. ככל שתתאמץ לתכנן את היום שלך מתחילתו, אתה יודע שכאשר תגיע לסופו לא יהיה הרבה ערך לרעיון המקורי, כי קצב האירועים כבר סוחף אותך.

באתר חדשות, למשל, ידיעה ראשית היא עניין של דקות. בין אם מדובר בנאום חשוב, באירוע לאומני, בהחלטה של בית משפט או בכל דבר אחר, הכתבים מקבלים את המידע תוך שניות ומעבירים אותו בשיא המהירות שמאפשרת הטכנולוגיה למערכת. היכולת להפוך זאת לכמה משפטים קטנים וברורים, להוסיף רקע ותמונה, ולממשק במערכת ההזנה של האתר אינה פשוטה, ולא כל אחד מסוגל לעמוד בה. גם אם חמש דקות קודם לכן עלתה חשיפה ענקית, שיכולה להסעיר את המדינה, לעתים היא תידחק אחר כבוד למשבצת פחותה יותר בגלל התרחשות מיידית. ככה זה בעולם העיתונות.

אבל איכשהו, דווקא אחרי שמקור ראשון רכש את עיתון מעריב ואת אתר nrg מצאתי לי נישא משלי, כובע שונה מסגן עורך החדשות בעיתון. כשנקראנו להפעיל תוך ימים ספורים אתר חדשות שרוב עובדיו הקודמים עזבו או פוטרו – תהפוכות המקצוע, כאמור – משכה אותי החיבה הטבעית שלי מימי לימודי היחסים הבינלאומיים לתחום ידיעות החוץ. שליטתי באנגלית סייעה לי, ובארבע השנים וחצי שחלפו מאז התמקצעתי בנעשה בעולם ברמה גבוהה. אמנם הקצב לעתים

שם לא פחות גבוה – כך למשל רק בשנתיים האחרונות חווינו ניסיונות הפיכה בטורקיה, פיגועים בבריסל ובפריז, בחירות לנשיאות ארה"ב ומה לא – אבל היכולת לצאת קצת מהביצה הקטנה שלנו מסכה לי הנאה גדולה. הגעתי לפינה הקטנה שחיפשתי.

אני רוצה לסיים בהדגשה של שתי נקודות, מעניינות בעיניי: הפיתוחים הטכנולוגיים של עשרות השנים האחרונות שינו מקצה לקצה את העיתונות ואת הסיקור החדשותי. אם עד לפני שנים לא מעטות היה הכתב בשטח מחפש טלפון קווי בעיירה נידחת כדי להתקשר למערכת, למלמל ידיעה לכתבתו, שתוריד טקסט לדפוס בשביל שיוכלו לסדר את לוחות העופרת – ברור שזה כבר לא המצב כיום.

ראשוני פורצי הדרך היו המחשבים, על כל הנלווה עליהם. אחריהם היו רשת האינטרנט והטלפונים הניידים, שהקלו על התקשורת בין כל הגורמים שכרוכים בעבודה ואפשרו לנו לבדוק מידע במהירות גדולה, להיחשף למקורות שבעבר היינו יכולים רק לקרוא בעיתון מודפס, לרוב ימים רבים אחרי פרסומו, או לחפש עובדות פשוטות ואת שמו של אדם בוויקיפדיה.

אבל אחת המהפכות האחרונות יותר, שחוללה תמורה של ממש בכל עיתונות החדשות, הייתה המצאת הווטסאפ, וגם הכנסתו ישירות לצגי המחשבים. יש בכך יתרונות, אך גם חסרונות: כיום כתבים יוצאים הרבה פחות לשטח, ולצורך המידע שהם מקבלים הם נסמכים על קבוצות רבות מספור שהם חברים בהן – דיווחי המשטרה, כבאות האש, תאי כתבים לנושאים מסוימים ועוד. כל שעליהם לעשות כדי להעביר את המידע הוא ללחוץ על שני כפתורים, והמערכת כבר מיודעת כמה שנעשה בשטח, לעתים ממש ברגע התרחשותו.

העובדה שעורכי הדסק מקבלים את המידע ישיר למחשב האישי שלהם והם יכולים רק ללחוץ על העתק-הדבק, כמעט בלי צורך להקליד, כדי להעביר אותם באופן ראשוני לממשק ההזנה של האתר – מאיצה את כל התהליך. מכאן הדרך קצרה מאוד עד ל"פוששים" (=דחיפת הודעות לקורא שלא ביוזמתו) שנוחתים במכשירי הטלפון שלנו במהירות הבזק.

אולי זה נשמע מובן מאליו, אבל זה משהו שלא ניתן היה לחלום עליו לפני שלוש שנים. אני זוכר היטב, למשל, את קבוצת החדשות הראשונה בווטסאפ שפתחו כתבי ועורכי העיתון: היא נועדה להעברה מצומצמת של המידע הראשוני על חטיפת הנערים לפני שלוש שנים וחצי, ובהמשך כבר תפקדה באופן כמעט מלא להעברת תמונות ומידע מהשטח במבצע צוק איתן. מאז היא לא נסגרה.

לבסוף, משהו קצת אחר, שקשור יותר לעבודה בעיתון: בניגוד למה שרבים נוטים לחשוב, העיתונות היא לרוב מקצוע אפור ולא פשוט. היא דורשת הרבה עבודה מאומצת וירידה לפרטים. לא כל אחד הוא כוכב כמו עמית סגל, קלמן ליבסקינד או צבי יחזקאלי, ואפילו הם לא יושבים בחיבוק ידיים מחכים שהדברים יגיעו אליהם.

כמו כן, אמנם "הפנים" של העיתונות הם השמות שמופיעים בקצה, הכתבים שאחראים להביא את המידע או לכתוב את

הידיעה, אבל במעט הניסיון שרכשתי בשנים האחרונות הבנתי עד כמה הצלחתם תלויה בדיוק של כל הצוות שעמל על עטיפת המוצר. אם מגיה טועה באות אחת, לעתים הוא יכול לשנות משמעות של משפט שלם. עורך שלא שם לב למשפט בעייתי או עורך אשר שינה אותו בטעות, יכול לעורר תביעת דיבה נגד הכתב, נגד המערכת ונגד בעלי העיתון. גרפיקאי עשוי לשלב תמונה שיכולה לעורר זעם בקוראים שאינם מצפים לראות אותה, וגם הדפוס עשוי לשבש לחלוטין את העבודה של כל הצוות, אם הוא לא עושה את מלאכתו נאמנה. רק לאחרונה הצליח בית הדפוס לגלות תקלה, אחרי הדפסה של כמה מאות עותקים, שבמסגרתה

נחתכו מלמטה כל הגיליונות בגובה של כמה סנטימטרים. טקסטים נחתכו, ולא פחות גרוע מכך – מודעות שהזמינו המפרסמים. אחרונים חביבים הם מחלקי העיתונים, האנשים שקמים לעתים בשעות קטנות של הלילה כדי להגיע מדלת לדלת ולהביא לקוראים את המוצר ששילמו עליו. אם הם לא משלימים את שליחותם, כל העיתון אינו שווה דבר, ובלעדיהם אין גם טעם לעבודתנו. לכן, לדעתי, ראוי לומר תודה לכל האנשים הללו, ולהדגיש שכולם, מגדול ועד קטן, הם-הם העיתון.

ציונה טבול

כן. ובכל זאת, יש משהו בשיטות השיווק היום שבעצם גורמות לי לחשוב שאני רוצה, צריכה וזקוקה לכל אותם הדברים שמנסים למכור לי. בגלל זה הבית שלי עולה על גדותיו בספרים, בחפצים, ברהיטים, בכלים, בבגדים, במשחקים וכו' שאני לא בטוחה בכך שהם כולם כאן לטובתי...

גם החוגים, השיעורים, הקורסים, הסדנאות שאני ממלאה בהם את חיי – בכמה מהם אני משתתפת רק כדי לא להיפגש עם עצמי, ועם הטוב שיש בי..?

הרגשתי קצת בפלונטר. אז איך בכל זאת אני רוצה להתנהל בעולם הזה?

נתקלתי במשפטים שקצת שינו לי את ההסתכלות:

עסק הוא רק תכנית התפתחות אישית במסווה.

יש לך מתנה ומסר לתת לעולם... אני יודעת שזה משהו בבטן שכל כך חשוב לנו לומר. יש לנו מסר לעולם, ואנחנו יודעות בפנים שיש לנו כל כך הרבה ערך לתת, אז איך עושים את זה? ... איך אני יכולה להרוויח כסף שבאמת משקף את העבודה הקשה שאני עושה, ואת הערך שאני מביאה לעולם.

(איילת רוזנפלד, נשים מנהיגות עסק).

טוב... לזה אני קצת יותר מתחברת. בעצם אני מחפשת ומגלה את הטוב שבי, ובדקת מה מהטוב הזה אני יכולה ורוצה להעניק לעולם (נשמע ממש פשוט, אה?).

אבל עדיין נשארת עם 'בעיית הפרנסה' – אז אני אתן ואעניק לעולם, אבל מאיפה יגיע הכסף כדי שגם לי יהיה טוב?

אני בעצם מחפשת את הדרך 'להרוויח' מבלי שזה יהיה על חשבון משהו או משהו אחר. אני לא רוצה לרמוס אף אחד ואף דבר בדרך לטוב שלי.

התחלתי לחקור ולבדוק איך מתנהלים עסקים 'מקיימים', וכך הגעתי למונח 'עסק חברתי-סביבתי'. עסק כזה מנסה להשיג מטרות חברתיות וסביבתיות בשימוש בכלים ושיטות ניהול עסקיות.

עסקים חברתיים שפותרים בעיות חברתיות וסביבתיות, עם מחויבות לעתיד חברתי, סביבתי ואנושי טוב יותר. מיזמים אלו פועלים בשיטה כלכלית מקיימת-רווחית, אך שאינה ממקסמת רווח על חשבון שורת הרווח החברתית והסביבתית. עסקים

לפני כחצי שנה התפטרתי מהעבודה שלי.

לאחר תקופה ארוכה שבה עלו מחשבות ורגשות שונים על חוסר איזון, על שאני לא יכולה יותר עם המירוץ הזה, שנמאס לי לזרו בכל בוקר את הילדים כדי להצליח איכשהו להגיע בזמן לעבודה, לא מתאים לי להיות סבלנית ונעימה לילדים שמגיעים אלי להדרכה בעבודה ואחר כך להתפרק ולהיות מותשת כלפי הילדים שלי, לא מוצאת זמן לתפילה, זמן לעצמי, זמן לאכול בנחת, אני רוצה לעשות עוד דברים אבל מצליחה בקושי להגיע ולעשות אותם, אולי מאוחר כלילה, אבל מה לגבי שעות השינה שלי?

ועוד כהנה וכהנה.

כל המחשבות האלו התחברו לעובדה אחרת והיא שבמשך כמה שנים אהבתי את מה שעשיתי, אבל הגעתי לנקודה שבה רציתי לגדול ולצמוח עוד והעבודה לא אפשרה לי.

אז זהו. בגיבוי מלא, בתמיכה ובאהבה של יונתן החלטתי לעשות 'פוס משחק'. לא ידעתי כל כך לאן פני מועדות, אך ידעתי שלמשחק הזה, כפי שהוא התנהל עד עכשיו, אני לא חוזרת. הייתי במקום שבו רציתי לשהות באין, כדי לחזור ולהקשיב באמת לקולות ולרצונות שעולים מתוכי. רציתי לגלות מחדש מה אני אוהבת, איך אני רוצה שהיום שלי יראה, מה חשוב לי באמת, לאן אני חותרת ואיך.

בשלב כלשהו, כאשר עלו מחשבות שקשורות לפרנסה, וכבר התחילו להתבשל בתוכי כל מיני רעיונות ומיזמים, הסתכלתי סביבי ולא לגמרי הצלחתי להבין עד הסוף –

ראיתי מסביבי אנשים ובעלי עסקים שמעוניינים להרוויח כסף (בשביל כל הסיבות הכי טובות בעולם), והם עושים זאת בשכנוע אנשים אחרים שהמוצר או השירות שהם נותנים הוא בדיוק הדבר שהם צריכים ורוצים. קוראים לזה שיווק, נכון? הסתכלתי על זה במעין מבט תמה וקצת פשטני – בעצם כדי שלי יהיה כסף לפרנסתי, אני צריכה להוציא מאנשים אחרים את הכסף שלהם?

כשניסיתי להציג את הבעיה שבה נתקלתי לאנשים מסביבי, הם ניסו לפתור אותה באמירה ש"את מוכרת ללקוחות דבר שאותו הם רוצים, צריכים וזקוקים לו. את לא סתם לוקחת להם את הכסף".

חברתיים פועלים בכל תחום שעסקים רגילים פועלים רק שהם מקטינים אי שוויון, בונים איכות סביבה ומגשימים חברה הומאנית, מוסרית המבוססת על קיימות כלכלית חברתית וסביבתית.

כדי להגיע לחזון זה צריך להקים הרבה עסקים חברתיים. להראות ששורת רווח משולשת (גם חברתית, גם סביבתית וגם עסקית) היא אפשרית.

(Esco פיתוח והקמת עסקים חברתיים).

וואו. הרגשתי שהגעתי למקום הנכון עבורי. מקום שבו אני יכולה להתפתח, לתת מהטוב שלי לעולם, להרוויח, ולא לעשות את כל זה על חשבון אף אחד ואף דבר. ויותר טוב מזה – כולם מרוויחים – גם אני, גם החברה וגם הסביבה.

לא מדובר באיזה גימיק שיווקי כדי לנסות ולמשוך עוד לקוחות שהסביבה חשובה להם.

היזהרו מ"התיירקות" (Green Wash)

בעידן שבו מוצר או עסק בעל יתרון סביבתי הוא נכס שיווקי, יש נטייה ברורה להגזים בערך המוסף או לתאר את היתרון הסביבתי באופן מגמתי ולא מהימן. בכדי לעזור לעסקים לשווק את היתרונות הסביבתיים מבלי לפגוע בצרכנים, המשרד להגנת הסביבה והרשות להגנת הצרכן פרסמו "מדריך להצהרות סביבתיות מהימנות". בדקו שאתם לא מטעים את הלקוחות שלכם.

(מאיר רוט, לאומי בלוג, עסקים, סביבתי וכלכלי: איך תהפכו את העסק לירוק יותר?).

כרגע אני עוד במסע ובבירור, ומקווה שאהיה בהם באופן תמידי, מסוקרנת ממה יהיה הצעד הבא שלי ולאן הוא יוביל אותי בהמשך.

עבורי תחום העסקים החברתיים הוא האמצעי העוצמתי, המאתגר, המקיף, החדשני, והמעניין ביותר שנתקלתי בו עד היום למימוש עצמי שלי כאדם, כאזרח המדינה, כמתעניין בתחומי ידע שונים וכבעל עמדה ורצון להשפיע בכל אחד מהם. וכן, גם כבעל משפחה שצריך לפרנס ולהתקיים. עד היום לא הבנתי את העוצמה שגלומה ביחיד ובקבוצת אנשים שמחליטים לתת מענה לבעיה חברתית, לא ידעתי מה

עומד מאחורי המילים "יוזמה", "שיתוף פעולה" ו"לקיחת אחריות", ולא שיערתי שיש מובנים נוספים למושג "רווח" ושיש דרכים שבהן הוא יכול טוב יותר בין כולם.

התקופה הקצרה שאני בתחום כבר עשתה לי המון: עלו לי משמעותית הביטחון בעצמי וביכולותיי, התחדדו לי כישורי חיים כמו יכולת התבטאות, מכירה ומשא ומתן, מצאתי מקומות שבהם יש לי יכולת ומוטיבציה להשפיע, להתפתח ולעשות הבדל לטובה, והפסקתי לפחד לשמוע "לא" כתשובה.

אם יבקשו ממני לתמצת את מה שאני יודע על תחום העסקים החברתיים במילה אחת בלבד, היא תהיה "פוטנציאל".

כמות הפוטנציאל שיש בתחום להתפתחות ומימוש עצמי, לעניין ואתגר מקצועי בתחומים שונים, להשפעה לטובה על רבים ולרווח שממנו נהנים אתה והסביבה, הוא אינסופי.

לכו על עסקים חברתיים!

(גלעד רסיסי, Esco פיתוח והקמת עסקים חברתיים).

עוד לא סוף סיפור...

בהמשך לפנייתי לפני חודשיים, הרבה מכם ומכן מילאו את השאלון בנושא קידום הקיימות בראש צורים ובגוש עציון. הנושאים העיקריים שבהם יש רצון לעסוק, להתקדם ולקדם הם הגנה על שטחים פתוחים וריאות ירוקות, גינה קהילתית, אנרגיות מתחדשות, איכות האוויר בגוש עציון, בריאות, חינוך סביבתי, תחבורה, בנק זמן, הפחתה בתרבות הצריכה ועוד.

כ-20 תושבים ביקשו להיות מעודכנים דרך הדוא"ל או הוואטצאפ בנוגע לנושאים הקשורים בקיימות.

2–3 תושבים ביקשו להיות מעורבים ולהשפיע בתחום הקיימות בנושאים רחבים יותר הקשורים במועצה.

3–4 תושבים ביקשו לקחת חלק בוועדת קיימות יישובית ולקדם נושאים חשובים אלו בתוך היישוב. בימים אלו אנו נפגשים לפגישת ועדה ראשונה.

בהצלחה! נמשיך לעדכן...

רותי פרלמוטר

על דעת
המומחה

דילמת הסיעוד - לדעת ולתכנן נכון

הבעיה

"מאז שאבי מאושפז, הפכתי למומחה בנושא ביטוחי הסיעוד" כך מספר ג', עו"ד צעיר המטפל באביו הסיעודי. "ברשותנו ביטוח סיעודי מטעם קופ"ח 'כללית'. מאחר שהצטרפנו רק אחרי גיל 50, אנו זכאים לכיסוי של כ-4500 שקלים לעלות טיפול בבית, ואילו לכיסוי של 6500 שקלים אם נבחר במוסד. זאת בעוד עלות האשפוז במוסד, מגיעה לכ-15 אלף שקלים מדי חודש בחודשו". מצבו של ג' אינו חריג.

מצוקת החולים הסיעודיים ובני משפחותיהם בישראל היא סוגיה כואבת ומורכבת, הבולטת בימים אלה בכותרות. אנו מקבלים מידי יום פניות בנושא הביטוח הסיעודי. השאלות הנפוצות מתייחסות הן לצורך ולמשמעויות והן לאפשרויות הסיוע האובייקטיביות בבחירת פתרון ראוי והולם לכיסוי סיעודי לפרט ולמשפחה. לאור חשיבותו הקריטית של הנושא להלן "מורה נבוכים" מקוצר בתחום הביטוח הסיעודי.

בני משפחה רבים מוצאים עצמם מתמודדים עם סוגיות בירוקרטיות סבוכות ומתישות, בשעה שמתרחש אירוע סיעודי בחייו של יקיריהם.

בשנים האחרונות, חלה עליה חדה במודעות של הציבור הישראלי לאירועים אלו, ולהשלכותיהם על מצבם הנפשי והפיננסי.

מה הציבור יודע?

בדיקות שנערכו בקרב אנשים בגילאי 50 ומעלה, חשפו את מהותה של הבעיה הגדולה ביותר, בכל הנוגע להיערכות כלכלית למצב סיעודי - **חוסר הידע**.

רוב הנשאלים, התקשו להשיב על שאלות בסיסיות, בנוגע לזכויותיהם בקרות מצב סיעודי, חלילה וחס. חל בלבול בין מושגים והגדרות, ערפול כללי והכי גרוע – חוסר רצון לדעת.

רבים מהם סומכים יתר על המידה על המוסדות הלאומיים, ובהם ביטוח לאומי וקופת החולים. כך נוצר מצב שגיל הפרישה והתקופה שלאחריה, המהווים משאת נפש לאנשים רבים, עלולים להפוך למשבר אישי ומשפחתי. שכן, גיל זה מאופיין גם בהתרחשותם של מקרים סיעודיים, שיש להם השלכה ישירה על איכות החיים של האדם, כמו גם על זו של משפחתו.

כמה זה עולה לנו?

על פי נתוני המועצה הלאומית האמריקנית, הסיכוי להתרחשות מקרה סיעוד במהלך חיים, הינה כ- 400 מקרים לכל 1000 תושבים.

נתון זה הינו נגזרת של העלייה החדה בתוחלת החיים והתקדמות מערכת הרפואה, עלייה המולידה צורך גדל והולך לטיפול סיעודי.

טיפול סיעודי ניתן בבית המטופל או במוסד סיעודי.

עלותם הגבוהה של הטיפולים הסיעודיים מהווה מעמסה כלכלית גדולה למשפחה.

העלות החודשית הממוצעת לטיפול סיעודי בבית היא כ- 8,000 ש"ח לחודש, ובבית חולים סיעודי כ- 13,000 - 20,000 ש"ח בחודש.

כמיליון שקלים לשנה - זהו הסכום הממוצע שמשפחה נדרשת להוציא לצורכי הטיפול באדם סיעודי. נתון זה מתבסס על דוח הרשויות המוסמכות בישראל ועל העלויות הממוצעות החלות על משפחה (או המדינה), והמתייחסות לתוחלת חיים ממוצעת של 6 - 10 שנים לאדם סיעודי. לדוגמא, לחולה אלצהיימר תוחלת חיים ארוכה מאד גם בצל המחלה.

הפתרון הניתן על ידי המערכת הציבורית מוגבל.

הזכאים לכך מקבלים גמלת סיעוד נמוכה ביותר, מהמוסד לביטוח לאומי (כ- 1800 ש"ח לחודש).

מעטות המשפחות בישראל המסוגלות לממן הוצאות סיעוד חודשיות, ללא גרימת זעזוע עמוק באורח חייהן, בפגיעה בחסכוניותהן, ומעבר לכך, בהיבט הנפשי והרגשי הקשה. כתוצאה מהשילוב בין עלות טיפול גבוהה ביותר, המחויבות המוטלת על המשפחה, חוסר המעורבות של המדינה והמחיר היקר של הביטוחים הפרטיים – נוצרת בעיה קשה, בעלת השלכות משמעותיות ורחבות היקף.

אילו הגנות קיימות בתחום הביטוח סיעודי?

1. **רכישת ביטוח סיעודי קבוצתי באמצעות קופות החולים**
קופות החולים מציעות פוליסות ביטוח סיעוד, המוצעות לקהל הרחב.

למה כדאי לשים לב?

< **וודאו שרכשתם את הכיסוי הסיעודי בנפרד**. הוא אינו קשור לשב"ן (שירותי בריאות נוספים כגון מכבי זהב, כללית פלטינום וכיו"ב).

< **דעו כי ניתן להצטרף בכל גיל**, העלויות וסכומי הפיצוי נקבעים עפ"י גיל הכניסה והכניסה מותנית בהצהרת בריאות.
< **זכרו**, ביטוח זה מוגבל לפיצוי של 60 חודשים בלבד ומוגבל בסכומים עפ"י גיל ההצטרפות.

ביטוח זה אינו מכסה מצב סיעודי, כתוצאה מתאונת עבודה, תאונת דרכים או פעולות איבה.

סכומי הפיצוי החודשיים על פי הטבלה הבאה :

מקום השהייה של המבוטח	גיל הצטרפות לראשונה לביטוח סיעודי קבוצתי לחברי קופות חולים		
	עד 49	50 עד 59	60 ומעלה
תגמול ביטוח חודשי למבוטח השוהה בבית (פיצוי)	5,500 ש"ח	4,500 ש"ח	3,500 ש"ח
תגמול ביטוח חודשי למבוטח השוהה במוסד (שיפוי)	10,000 ש"ח	6,500 ש"ח	4,500 ש"ח

חשוב לדעת!

מבוטחים בביטוח קבוצתי שהופסק במקום העבודה שלהם וגילים עולה על גיל 60, זכאים להצטרף לביטוח הסיעודי לחברי קופות החולים ללא בחינת מצב רפואי קודם, בהתאם להוראות תקנות הפיקוח. זאת בתנאי שיעשו כן בתוך 120 ימים ממועד סיום הפוליסה הקבוצתית במקום העבודה, וכמו כן שהמבוטח אינו בתהליך של תביעת סיעוד.

2. רכישת ביטוח משלים פרטי

להלן האפשרויות:

< רכישת אחד מהמסלולים המוצעים ע"י חברות הביטוח הכולל ערכי סילוק* ופרמיה קבועה לכל החיים*:

מסלול א' – תשלום חודשי לאחר 60 ימי המתנה אשר ניתן לכל החיים.

מומלץ למבוטחים מתחת לגיל 60 שאין באפשרותם לרכוש כיסוי סיעודי בקופות החולים בשל מצב בריאות לא תקין, ואשר לא מחזיקים בפוליסה פרטית נוספת או מקורות פיננסים אחרים למימון סיעוד מתחילת האירוע הסיעודי.

מסלול ב' – תשלום חודשי לאחר 60 ימי המתנה אשר ניתן ל 5 שנים בלבד, מסלול זול יותר ממסלול א'. גם הוא מומלץ כחלופה לביטוח הקבוצתי של קופות החולים למי שמצב בריאותו אינו תקין והוא מתחת לגיל 60. **מסלול ג' –** תכנית המשלימה את הביטוח הקבוצתי של קופות החולים אשר משולמת החל משנה שישית לכל החיים.

מסלול מומלץ למבוטחים שיש להם כיסוי סיעודי קבוצתי בקופת החולים.

החורף מביא איתו התקררויות, שפעות ומחלות למיניהן... הבה נתבונן כיצד הבריאות הטבעית מתייחסת אל המחלות למיניהן.

כאבים, דלקת, חום, שיעול, שלשול, הקאות, נזלת וכו'... הם לא המחלה, הם הסימפטומים שאנו רואים כלפי חוץ. רק אם נבין את הסימפטומים נוכל להבין מה זאת מחלה. במצב של בריאות, גופנו פועל בטבעיות, לא בקיצוניות. בזמן מחלה הגוף שלנו משתמש במנגנון זהה אך בעוצמה רבה יותר.

נתבונן בכמה סימפטומים כדי להבהיר את העניין:

ניקח למשל את סימפטום הכאב:

בגופנו מתנהלות כל העת תחושות אשר עוברות דרך מערכת העצבים אל המוח, כאשר המערכת החושית פועלת היא מעבירה למוח מסר כלשהו.

בזמן בריאות המסר העובר במערכת העצבים הוא חלש, אך בזמן כאב המסר עובר אל המוח בעוצמה גדולה יותר ובתדירות רבה יותר. אם מישו ילחץ את ידנו לשלום יועבר למוח מסר נעים של לחץ קל, אך אם אדם זה הלוחץ את ידנו ילחץ אותה בצורה אלימה וחזקה, המסר אל המוח יהיה מסר זהה בעוצמה מוגברת.

דוגמה נוספת היא סימפטום הדלקת:

בעת בריאות הגוף מסלק כל הזמן תאים מתים ומתחדש בתאים חדשים. גם במצב של דלקת פועל מנגנון זה של סילוק תאים פגומים וישנים, אך בעוצמה חזקה יותר לאין ערוך. יש לגוף רקמה חולה והגוף צריך לעבוד קשה יותר על

***חשוב לדעת!**

מאחר ועלויות הביטוח הפרטי גבוהות, יש לערוך תכנון פיננסי הלוקח בחשבון הכנסות נוספות, העשויות לסייע במצב סיעודי (כגון נכסים מניבים, חסכונות וכספים נזילים אחרים, העשויים לשמש כעתודה למצבים סיעודיים).

בנוסף, הביטוח הפרטי כולל ערכי סילוק - סכומי ביטוח מופחתים למקרה של ביטול הביטוח, בטרם קרות אירוע סיעודי. דבר זה מאפשר לתכנן את תשלומי הביטוח לתקופות ביטוח קצרות יותר.

כמו כן, היות שדמי הביטוח בפוליסות הפרטיות הינם קבועים לכל החיים ועלותם נקבעת לפי גיל ההצטרפות, עדיף ורצוי להצטרף בגיל צעיר וכן לצרף ילדים החל מגיל 3 לביטוח, זאת על מנת לקבע פרמיה נמוכה ובמקביל להתחיל ולצבור את ערכי הסילוק מהר יותר כך שניתן יהיה להפסיק ולשלם את דמי הביטוח ולהישאר בכיסוי סיעודי ראוי.

(עפ"י מאמר שפורסם באתר מרכז שפיס היימן –

ניהול סיכונים פרט בריאות וסיעוד והכשרות מתקדמות)

כנה שכטר

מנת לחדש את הרקמה הפגועה, לכן נבחין בתסמינים של נפיחות, אדמומיות, תחושת כאב באזור הפגוע, ולעיתים תהיינה גם הפרשות מהאזור.

יש שני שלבים בדלקת, השלב הראשון הוא שלב סילוק התאים הפגומים. זהו מצב לא נעים לגוף משום שהוא מזרים הרבה דם לאזור הפגוע, על מנת לרפא אותו. עד ששלב זה לא יסתיים אי אפשר יהיה לעבור לשלב הבא, שבו התאים יוכלו להתחדש.

נוכל להתבונן גם בסימפטום החום:

החום הוא מנגנון הפועל בגופנו כל הזמן. הגוף שלנו שומר על חום זהה. גם אם בחוץ תשתנה הטמפרטורה, מחום לקור, ולהיפך, חום גופנו יישאר על 37 מעלות. המנגנון המווסת את חום גופנו הוא המרכז לוויסות אשר במוח, שם נמצא מנגנון ההזעה.

כיצד פועל מנגנון ההזעה - ישנם כלי דם הסמוכים לעור. אם חם בחוץ – כלי הדם מתרחבים ואנחנו מזיעים, אם קר בחוץ – כלי הדם מתכווצים ואזי אין הזעה, משום שהגוף רוצה לשמור על החום. במצב של מחלה חום גופנו עולה. מדוע? א. רוב המחלות באות כתוצאה מהרעלה פנימית. כשיש לגוף הצטברות של פסולת הוא יפרק פסולת זו. כאשר פסולת מתפרקת נוצר חום, כמו קומפוסט.

ב. הגוף מנסה להפריש את הפסולת כמה שיותר מהר, ולכן בעת מחלה יש לגוף מטבוליזם (חילוף חומרים) מהיר יותר. מטבוליזם מהיר יוצר כאמור חום.

ג. המערכת החיסונית שלנו עובדת טוב יותר בחום גבוה. הגוף יבחר בחכמתו הרבה איזה חום אידיאלי לריפוי (38, 39, או 40 מעלות..)

ראינו, אם כן, שגם החום הוא מנגנון תמידי בגופנו, רק שבעת מחלה מנגנון זה מתעצם על מנת להחזיר את הגוף בחזרה לאיזון.

סימפטום מוכר נוסף הוא השיעול:

השיעול יושב על מנגנון הנשימה. כשהסרעפת עולה – נכנס אויר, כשהסרעפת יורדת – הוא יוצא.

השיעול הוא הוצאת אויר בעוצמה יותר גדולה, כשהסרעפת עולה בבת אחת.

תפקידו של השיעול הוא להוציא פתוגן (גוף זר) אשר חודר למערכת הנשימה, כמו אבק, או זיהום אויר כלשהו. לעיתים הגוף מוציא עודף של פסולת דרך מערכת הנשימה. הוא עוטר את הפסולת בליחה ומשתעל כדי שהיא תיפלט החוצה דרך הריאות. הגוף מתאמץ להוציא פסולת זו החוצה באופן מיידי, כדי שלא תעבור חלילה למערכת הדם.

סימפטום השלשול:

מערכת העיכול פועלת בצורה של כיווץ והרפיה (פרלסטליקה), השרירים מתכווצים ודוחקים את המזון כלפי מטה. לצורך התנועתיות ההכרחית במערכת העיכול היא מפרישה נוזלים המסייעים בכך.

בזמן מחלה, פועל המנגנון בדרך זוהי אך בצורה חריפה יותר – יש התכווצויות רבות יותר והמערכת מפרישה הרבה יותר נוזלים כדי לעזור לפסולת לצאת החוצה כמה שיותר מהר. הגוף בוחר להגיב בסימפטום השלשול אם אכלנו דבר מקולקל, מטוגן ושמןוני מדי, או כל מאכל אשר לא היה מותאם למערכת העיכול. המערכת תתאמץ לסלק החוצה את הפסולת במהרה ולהחזיר את מערכת העיכול למצב המאוזן והנעים שלה.

סימפטום ההקאות:

מנגנון ההקאות עובד כמו המנגנון של השלשול, כלומר – פליטת פסולת החוצה, רק בכיוון ההפוך, דרך הפה.

סימפטום ההפרשות:

בגוף שלנו ישנה רקמה רירית המופרשת כל הזמן בצורה עדינה. מטרתה של הרקמה הרירית היא לדאוג שמערכות הגוף יהיו כל הזמן לחות. בלי הלחות הזאת אין חיים. בעת מחלה מופעל מנגנון זה בצורה מוגברת. הגוף מגביר את הליחות, משום שכך הוא מוהל את הפסולת בעזרת הנוזלים וכך הוא מצליח להסיע את הפסולת מחוץ לגוף. זאת יכולה להיות נזלת, שהיא הפרשה מוגברת דרך האף, או לחות, שהיא הפרשה מוגברת דרך הריאות, וכן דמעות, שהן הפרשה מוגברת מהעיניים וכו'...

אם, למשל, נהיה בקרבת עשן, גופנו ידחה מייד את העשן, וכך אנחנו נדמע, נוציא נזלת, ונשתעל.

לסיכום – ראינו שבריאות ומחלה נמצאים על אותה הסקאלה. אם לא נחוש באחד מהסימפטומים שהוזכרו לעיל, סימן שהגוף נמצא באיזון. במצב אידיאלי של בריאות אנחנו לא חשים שום מיחוש.

אם לפתע נחוש בחוסר נוחות פיזית או נפשית, נבין שהגוף יוצא כעת למסע ניקוי כלשהו. עלינו לסמוך עליו ולאפשר לו לעשות את הניקוי מבלי שנפריע לו, ומה שהתקלקל אפשר לתקן. "אני ה' רופאך".

לאחר שסקרנו סימפטומים שונים בגופנו, ראינו עד כמה גופנו הוא בעצם חכם ביותר. הוא שואף כל הזמן להיות בבריאות, כלומר, להיות במצב מאוזן, (הומאוסטזיס) לא יותר ולא פחות, חום מדויק, לחץ דם תקין, נשימה רגועה, הפרשות במידה הנכונה, ועוד...

אם יופר האיזון הגוף יצא למבצע להחזרתו אל האיזון. המבצע הזה של הגוף, אשר נקרא בפי כל - "מחלה" הוא למעשה - "החלמה", המחלה היא הפתרון של הגוף להיות בריא. כאשר יהיה לנו חום או שלשול או הקאות או פריחה, נבין שהתסמינים הללו הם סימפטומים, אך הם לא המחלה עצמה. המחלה היא שיש בגוף פסולת כלשהי וצריך לפנותה. אם מופיעה מחלה נבין שזהו האמצעי של הגוף להחזרתו למצב הבריא, הנקי והמאוזן שאליו הוא שואף.

נשאלת אם כך השאלה, מדוע בחורף אנשים חולים יותר מבקיץ?

כשחם לנו, או אפילו רק אם נעים לנו, נקבוביות העור שלנו פתוחות וכך יכולה להיות פליטת רעלים תמידית דרך העור החוצה, זאת היא ההזעה (הזיעה שלנו היא מלוחה ומסריחה משום שהיא הרעילות שהגוף מוציא החוצה), ולכן בקיץ יותר קל לגוף להתנקות מהפסולת שבו. בחורף, או כשקר לנו, נקבוביות העור שלנו נסגורות, זאת על מנת לשמור שחום גופנו לא יברח. כשהנקבוביות סגורות לא יכולה להתאפשר פליטת הרעלים החוצה והגוף לא מצליח לשחרר את הפסולת המצטברת שבו דרך נקבוביות העור.

אם כן, כיצד נגרום לנקבוביות העור שלנו להישאר פתוחות בימי החורף הקרים של ראש צורים?

ראשית, נשתדל לא נוותר לעצמנו ונצא לפעילות גופנית (ריצה, הליכה, "הסטודיו של חפצי" ועוד...).

שנית, נחמם את הבית בטמפרטורה נעימה כך שלא נצטרך לעטוף את עצמנו בשכבות רבות של בגדים, אשר חוסמים את יציאת הפסולת.

כשנצא החוצה נתעטף, כמובן, בבגדים חמים, אך עדיף לא ללבוש בגדי צמר או בגדים הדוקים מדי, כפי שהסברנו לעיל.

שיהיה לכולנו חורף בריא ומלא שמחה.

אזור לבנוני בראש צורים

כאשר עליתי לאזור בית הכנסת לחפש את הארזים המדוברים, התברר לי כי לא ארז אחד יש... אלא המון. ספרתי מעל 10 ארזים, חלקם נמצאים ליד בית הכנסת הקטן ולכיוון חדר האוכל, וחלקם באזור גן השעשועים שלצידו, וכן ברחבה התחתונה מול המשרדים.

אבל... עץ אחד יפהפה משך את תשומת ליבי, ואין לי ספק כי גם אתם תבחינו במיוחדותו, והוא גיבור סיפורנו. הארז

ששרד מבין השניים אשר ניטעו, נמצא ברחבת הגינה בירידה לכיוון חדר האוכל. וזהו ארז הלבנון אשר עשה עלייה אלינו, בעל נוף רחב מאוד, ירוק עז, אצטרובלים מיוחדים במינם, גזע מחוספס ומוטט ענפים רחבה מאוד. הארז כשמו כן הוא, מצליח לעמוד יפה כבר הרבה שנים כנגד פגעי מזג האוויר והבנייה, משחקי כדורגל וכנופיות ילדים בשבתות, אשר רצות מתחתיו, מעליו ומצדדיו... כל הארזים המצויים

ביישוב נקראים "ארז הימלאיה", השתול במקומות רבים בארץ ואף בגוש עציון: בצד הכביש בין יקב הגוש לכניסה החדשה לאלון שבות, בכניסה הדרומית לאפרת ואפילו לאורך הטיילת החדשה שלנו. שימו לב, יש שם שניים שמנסים לשרוד בכל כוחם...

באמצעות חיפוש בגוגל התוודעתי לאתר של שמורת הארזים ברכס הרי השוף בלבנון – ממליצה להיכנס לכתובת: shoufcedar.org להתרשם מתמונות יפהפיות ולנסות לראות אם אפשר למצוא בתמונות הנוף שבאתר קצת מהגליל העליון שלנו...

להלן הרחבה בוטנית ותורנית מאתר פורטל הדף היומי בעריכת ד"ר משה רענן: ארז הלבנון הוא עץ מחט ירוק עד השייך למשפחת האורניים וגדל בעיקר בהרים גבוהים (1050–1925 מטר) בלבנון, דרום טורקיה וסוריה המערבית. עצי ארז מבוגרים עשויים להגיע לגבהים של 40–50 מטר ולקוטר של 2.5 מטר. הארז הוא אחד מהעצים המפורסמים בספרות העת העתיקה, הן של עם ישראל והן של העמים מסביבותיו. פרסומו נבע בעיקר בשל היותו גבוה ומרשים ביחס לעצי בר אחרים, ובשל התועלת הרבה שהוא העניק לאדם בעת העתיקה כעץ בנייה המתאים למבנים גדולים כמו ארמונות, מקדשים ואוניות. כנראה שתפקידם העיקרי היה לשמש כקורות לגג וכפי שנאמר

כאשר התחלתי את פרויקט העצים, לא שיערתי אלו הפתעות צפויות לי...

סיפור עץ החודש שלנו ממש יכול להיחשב כאן כמין אגדה אורבנית, כי כשהתחלתי להתקשר לגנני העבר בראש צורים ולברר על העצים המיוחדים, חזרה מספר פעמים השאלה: "ועל הארזים שהביאו ממלחמת לבנון שמעת?"... הברור העלה כי יש אנשים צעירים שידעו, או שמעו משהו, ולעומתם ותיקים שלא היה להם מושג... אז בתור אחת שלא שמעה אבל הסתקרנה חבל"ז, חקרתי

וחפרתי ולהלן הסיפור כפי שסיפר לי ארי לנדא – איש יקר, ממקימי הקיבוץ, אשר הגיע לראש צורים במסגרת גרעין צורים וכאן פגש את גאולה אשתו. הם נישאו בשנת תשל"ז, וכאן גם נולדו שלושת ילדיהם. ארי ריכז את השלחין (גד"ש עציון) וכן עבד במטע, והיה מזכיר פנים. בשנת תשנ"א עזבה המשפחה למושב נחלים, וכיום מתגוררת בשכונת הדר גנים בפתח תקווה. ארי הוא מרצה (מרתק

אגב!!) במדרשה לנשים בבר אילן, במדרשת אורות עציון אשר בגבעת וושינגטון ובמדרשת נצר באוניברסיטת אריאל.

"בשנת תש"מ, 1980, עוד לפני מבצע שלום הגליל, היו יחידות מצה"ל חודרות לדרום לבנון לפעילות מנע כנגד המחבלים. חברי ללימודי החקלאות חיים מיכאלי, אשר היה באותה תקופה מרכז ענף המטע של קיבוץ בית גוברין, גויס למילואים בצפון.

במסגרת שירות המילואים, חדרה יחידתו למספר ימים ללבנון. במהלך שהותו שם, הוא מצא משתלה פעילה לייצור שתילי ארזים. כאיש מקצוע הוא התעניין בנושא, ונוצר קשר בינו לבין מנהל המשתלה, אשר נתן לו כמתנת פרידה 3 שתילי ארזים. הוא שמח מאוד על המתנה, אך היה מודע לכך כי עצים אלו יתקשו לגדול באופן מיטבי בחבל לכיש החם.

לכן החליט לתרום לקיבוץ ראש צורים שני שתילים מתוך ההכרה כי האקלים באזור מתאים מאוד לגידול הארזים. מיקום העצים תואם עם יונתן גולדברג אשר היה הגנן באותה התקופה. עומר בני שהיה אז בן שנתיים, היה שותף איטי בנטיעת הארזים מתוך שאיפה כי 'צדיק פתח פתח פתח' פתח פתח פתח. בחסדי ה' עצים אלו גדלים ומתפתחים. נקווה בע"ה שהם יהיו עצי בניין לבית המקדש השלישי במהרה בימינו". עד כאן דברי ארי לנדא.

עֲלֵיהֶם (עזרא ג, ז). הארזים קיבלו את עיקר פרסומם בעם ישראל כאשר שימשו לבניין בית המקדש הראשון והשני, הן כחלק מהמבנה עצמו והן כחומר חיפוי. בחירתו של הארז כעץ מועדף לבנייה ונגרות נבעה בשל כמה מתכונותיו. גזע הארז ארוך, ישר וזקוף מהקרקע עד הצמרת, דבר שאפשר להפיק ממנו קורות ארוכות וישרות המתאימות לקירוי מבנים גדולים. הקוטר הרחב של הגזע והעצה הקשה אפשרו בנייה מסיבית חזקה די הצורך כדי לשאת משקל כבד. העצה רוויה בשרף שמקנה לה ריח נעים ומגן עליה באופן מוחלט ממזיקים כמו חרקים נוברי עץ וריקבון.

הארז שימש לא רק לבניין בית המקדש עצמו אלא לתפקידים נוספים בעבודתו. בעזרת גשר מקורות ארזים העבירו את הפרה האדומה למקום השריפה: "... ר"א אומר לא היה שם כבש אלא עמודים של שיש היו וכלונסאות של ארז על גביהן והפרה לא היתה צריכה לצאת בכבש" (תוספתא פרה, פ"ג מ"ה). בעזרת קורות ארז השיאו את המשואות להודיע על קידוש החודש: "כיצד היו משיאין משואות? מביאין כלונסאות של ארז ארוכין, וקנים ועצי שמן ונעורת של פשתן, וכורך במשיחה ועולה לראש ההר ומצית בהן את האור, ומוליך ומביא ומעלה ומוריד עד שהוא רואה את חבירו שהוא עושה כן בראש ההר השני וכן בראש ההר השלישי" (ראש השנה, כ"ב ע"ב).

ברוב האזכורים של הארז הכוונה היא לארז הלבנון שהיה נפוץ מאוד בלבנון. אך כבר במקרא נראה שלארז הייתה משמעות נוספת כשם כולל למינים אחרים של עצי סרק גדולים. "עץ פרי וכל ארזים" (תהילים, קמ"ח, ט') או בתיאור כוחו של הקב"ה: "קול ה' שבר ארזים וישבר ה' את ארזי הלבנון" (תהילים, כ"ט ה').

בפסוק: "קרות בתינו ארזים רהיטנו ברותים" (שיר השירים א, י"ז). לארז הלבנון מסורת זיהוי רציפה הודות להשתמרות השם בשפות השמיות עד ימינו, ולכן ניתן לכלול אותו בשמות הצמחים המזוהים בוודאות. נוסף למשמעות השם ארז כשם של מין ספציפי, הוא שימש כשם קיבוצי לכלל עצי הסרק ובעיקר לעצים מחטניים ירוקי עד. בספרות חז"ל הובאו רשימות שכללו "ארבעה מיני ארזים", "עשרה מיני ארזים" ואף "עשרים וארבעה מיני ארזים" (ראש השנה, כג ע"א, בבא בתרא, פ ע"ב). במקביל למסורת הזיהוי קיימות עדויות וממצאים ארכיאולוגיים רבים שמהם עולה שהארז היה עץ בנייה חשוב בעולם העתיק. שרידים רבים, בעיקר של קורות, נמצאו במצרים העתיקה ובאתרים רבים בארץ ישראל החל מתקופת הברונזה, הבית הראשון והשני, ימי הביניים ועד המאה ה-19.

במקרא מוזכר הארז מעל 73 פעמים, יותר מכל עץ אחר, בעיקר סביב שני נושאים: א. סמל לגובה, עוצמה והדר, ב. תפקידו כעץ לבניין.

תפקיד הארז כעץ לבניין:

הארז הובא מלבנון לארץ ישראל לשם בנייה ממלכתית: "וַיִּשְׁלַח חִירָם מֶלֶךְ צֹר מַלְאָכִים אֶל דָּוִד וַעֲצֵי אֲרָזִים וְחֹרֶשֶׁי עֵץ וְחֹרֶשֶׁי אָבֶן קִיר וַיָּבִיאוּ בֵּית לְדָוִד" (שמואל ב, ה, י"א). מאוחר יותר נרקמה עסקה גדולה בין שלמה וחירם: "וַעֲתָה צֹוָה וַיִּקְרָתוּ לִי אֲרָזִים מִן הַלְבָנוֹן וַעֲבָדִי יִהְיוּ עִם עֲבָדֶיךָ וְשָׂכָר עֲבָדֶיךָ אֲתָן לְךָ כָּכֹל אֲשֶׁר תֹּאמַר כִּי אֶתָּה יִדְעָתָּ כִּי אֵין בָּנוּ אִישׁ יָדַע לִכְרֹת עֲצִים פְּצֹדָנִים" (מלכים א, ה, כ). "וַיָּבֶן אֶת הַבַּיִת וַיְכַלֵּהוּ וַיִּסְפֹּן אֶת הַבַּיִת גָּבִים וּשְׁדָרוֹת בְּאַרְזִים. וַיָּבֶן אֶת הַיְצִיעַ עַל כָּל הַבַּיִת חֲמֵשׁ אַמּוֹת קוֹמָתוֹ וַיֵּאָחֶז אֶת הַבַּיִת בְּעֵצֵי אֲרָזִים" (מלכים א, ו, ט-י). הארזים שימשו גם לבניין הבית השני: "וַיִּתְּנוּ כֶסֶף לַחֲצָבִים וְלַחֲרָשִׁים וּמֵאָכֹל וּמִשְׁתָּה וְשֹׁמֵן לַצִּדְנִים וְלַצִּרִּים לְהָבִיא עֲצֵי אֲרָזִים מִן הַלְבָנוֹן אֶל יָם יָפוֹא פְּרָשִׁיּוֹן כּוֹרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרַס

מל 16 אפסות התרחבות המשפחה:

- ❖ לרינטל וישי מילוא עם הולדת בתם ליבי רננה.
- ❖ לכהתיה ויעקב דורירנבאום עם הולדת בתם הבכורה תבל רו.
- ❖ לשרון וחיים ראש עם הולדת הנכד יוסף יצחק, בן בכור לאורה ואלימלך בילט.
- ❖ לאסתר קרנץ עם הולדת הנכד, בן ליחזקאל ותחיה קרנץ.

מל 16 אפר המשפחה:

- ❖ לאתי ואפי ציון עם הגיעו למצוות של הנכד מלאכי ציון, בן למורן וגואל ישראלי.

מל 16 אפסות המשפחה:

- ❖ אורי אהרונוף, ולהורים אביבית וצחי.
- ❖ אילה כהן, ולהורים מיכל וצחי.
- ❖ אלה ראם, ולהורים נורית וחיים.

מל 16 אפר המשפחה:

- ❖ לשלמה וליאורה ציוןתאיר ולבנם כרמי שהגיעו אלינו אך זה עתה. משפחת ציוןתאיר שוכרת דירה בקיבוץ, במקום טל וצביקי נוימן.

מִיִּשְׁהוּ מֵאֲמִין בְּנוֹ הַלֵּילָה	סוּף סוּף גִּשָּׁם
שׁוֹב אֶפְשָׁר לְהַתְחִיל מִחֻדָּשׁ	בְּאֲמֻצֵּי הַלֵּילָה
מִכָּל הַיָּאוֹשׁ שֶׁהֶצֵּטְבָּר וְהָעֵלָה אֶבֶק	חַיִּים חֻדָּשִׁים יוֹרְדִים לְעוֹלָם
מִמִּסְעוֹתַי בַּמִּדְבָּר אֲרֻבְעִים שָׁנָה	הָאֲדָמָה הָעֲנֹנָה הַזֹּאת שְׂכָלָם דּוֹרְכִים עָלֶיהָ
מִהֶעֱצָבוֹת הָעֵקֶשֶׁת	לֹא מִבִּקְשֵׁת דְּבָר, אֲבָל עֲכָשִׁיו תּוֹרָה
כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה מִתְחַדָּשֶׁת	עַץ הַלִּימֹן בְּרָגְלוֹ הַדָּקָה קָד קָדָה
וְעֵמָה אֲנִי סְתוּנִית סִגְלָה צוֹחֶקֶת	פְּרָחִים יִבְשִׁים צְבוּעֵי שִׁפְתִּים
גֵּס קָרָה בְּאֲמֻצֵּי הַלֵּילָה	פּוֹתָחִים אֶת הַפֶּה
פֶּתַח ה' אֶת אוֹצְרוֹ הַטּוֹב	לְשִׁמִּים
וְהַרִיק בְּרָכָה.	עֲנָנִים נִפְוָחִים מִתְפַּקְעִים מֵעֲלֵינוּ

רחלי אבלמן

עלי צורים שיתף את הפוסט של טל נוימן

והלכתי שם כשמכל עבר תוקפים אותי זיכרונות, כמו פוסט טראומה שפתאום מתעורר, ונזכרתי בבכי ההורמונלי של אחרי הלידה שפתאום מתיישב בגרון, בכי שאין לו סיבה ודווקא בגלל זה הוא מכאיב. ודמעות הורמונליות ללא הורמונים עלו לי במעלה הגרון.

ואחר כך מצאתי את אחותי והחזקתי את התינוקת המהממת ואמרתי כמה שהיא קטנה. ואחותי הופתעה: קטנה? באמת? ונזכרתי איך אחרי הלידה כל היחסים משתנים, כל ארון או מכונת נמדדים בקנה מידה של כף רגל קטנה, ציפורן בלתי אפשרית, ואיך העולם פתאום נראה מגושם וגדול וחסר תועלת, מול דיוק פצפון שנח בעריסה.

וחשבתי שאיפשרו בפנים נשמר לו קנה המידה הזה, באיזו פינה קטנטונת בין העלייה הימנית לשמאלית, וכל רגש קטן מתעצם מולו, וכל מחשבה הופכת ליקום שלם. ושאלתי זו הסיבה שבכל פעם שאני צופה בסרט שאחת הדמויות בו מובהלת לחדר הלידה, אפילו שזו סצנה שמחה או הומוריסטית – אני מייד מתחילה לבכות. ואיך שהגוף זוכר את החוויה המטורפת הזו (שבלתי נתפס שהיא על דרך הטבע), ושמשפיק משב קל של ריח חיטוי, צמיד דקיק תלוי על פרק כף יד, כדי להזכיר את העולם ההוא, הקטן. הכפול.

השבוע הלכתי לבקר את אחותי במחלקת יולדות. מוזר להתהלך במסדרונות האלו כשאין תינוק בבטן או ביד. מוזר להיזרק מן העולם הרגיל אל המציאות הכפולה, האחרת של מחלקת יולדות.

השעה הייתה מאוחרת, הסכימו להכניס אותי למרות שתמו שעות הביקור, הלכתי במסדרונות וחיפשתי את החדר, כשמכל פינה מכים בי המראות. אישה בחלוק ליד זר פרחים, בכי דקיק של תינוק, אבא צעיר שואלת אחות: את בטוחה שהוא לא רעב? לא אכל כבר כמה שעות. והספיקו שלושה צעדים כדי לחזור לרגעי הלידה, להרגיש אותן מתחת לעור, במקום שבו שמורים זכרונות ראשוניים של מגע אם, של רגל נוגעת בחול.

יש משהו בלידה שהופך לזיכרון ראשוני, שנים אחרי שמלאי הזכרונות הראשוניים נסגר. הופך לחלק מהזהות העצמית, נטמע בתודעה. אולי בגלל זה נשים אף פעם לא מתעייפות מלספר את סיפור הלידה שלהן, או לשמוע סיפור לידה של אחרת, כי זה כמו לספר את הסיפור של כל הדברים שאנחנו לא מסוגלים לזכור, לאחוז באיזה קצה חוט ולנענע חזק כדי להרגיש תנועה מרחוק.

ביקשנו ממשפחות בראש צורים לענות בקלילות על כמה שאלות היכרות, והתוצאה לפניכם.

משפחת שמשוני

היא

יעל, 29, לבית ישי
גדלה באלון שבות בת
לשבט אלעד בסניף
אלון שבות
עובדת סוציאלית
במרכז חירום לנערים,
כרגע בחופשת לידה...

אוהבת:
לבלות עם המשפחה.

הוא

מאיר, בן 29. גדל
במעלה אדומים. בן
שבט אלעד בסניף
מעלה אדומים.
מלמד במקור חיים
ועורך תוכן באתר
של ישיבת מעלה
אדומים.

אוהב:
ללמד ולראות סרט
טוב.

ילדים זה שמחה
איתם (4) ורותם (3 חודשים).

מיקום ביישוב:
ברחוב ספיר, מתחת לשבות.

גרנו בעבר:
מעלה אדומים

1. איזו מתנה לא הייתם רוצים לקבל?
2. כיסוי לפלטה (יש לנו 8 כיסויים מהחתונה. מוזמנים לבוא לבחור).
3. אילו הייתם בונים את בית חלומותיכם, באיזה חדר הייתם משקיעים את עיקר מחשבותיכם? בסלון.
4. איזה מאכל לא תסכימו לאכול לעולם?
5. מאיר: גפילטע פיש. יעל: כדורי שוקולד שהכינו בגן...
6. הודו והמזרח או אירופה וארה"ב? אירופה וארה"ב.
7. אוכל ביתי או אוכל קנוי? ביתי.
8. חליפת טוקסידו או טי שרט? טי שרט.
9. קיץ או חורף? יעל: קיץ. מאיר: חורף!
10. סמארטפון או טלפון קווי? מה זה טלפון קווי???
11. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו עליכם...
12. מאיר: שאני האדם היחיד בראש צורים שלא עושה כושר...
13. יעל: מעולם לא בישלתי עוף לשבת.

היא

רמה לבית כהן, בת 40.
גדלה בקריית אתא.
בת שבט נחלה בסניף
קריית אתא.
עובדת אייתלעם
(תוכנית לימודים
דיגיטלית ללימוד
עברית בבתי ספר
יהודים בחו"ל).

אוהבת:
ספר טוב.

הוא

חגי, בן 45. גדל
בקריית משה
בירושלים.
בן שבט דרור
באריאל גב"ש.
עובד כמנהל
בתיכון אור בצור
הדסה.

אוהב:
כדורסל בכל מצב.

ילדים זה שמחה

איתן (18), עודד (16), גילעד (14), יאיר (12) ושירי (8).

מיקום ביישוב:

רחוב ספיר 209.

גרנו בעבר:

ירושלים, מצפה כרמים, ובבית שגרה בו היום משפחת דיטור
(בקיבוץ).

1. אילו היו כותבים ספר על חייכם, מה היה שמו?
2. מי שיחרר את קאטה? ועוד ספרי המשך לסדרה:
3. מי שיחרר את קאטה 2, מי שיחרר את קאטה 3... אם הייתם זוכים בלוטו, מה הדבר הראשון שהייתם קונים?
4. את הקרון של ידן (אם הכסף יספיק).
5. באיזו מדינה הייתם רוצים לבקר, ומדוע?
6. ניו זילנד, כי זה הכי רחוק והכי יפה.
7. איפה תהיו באולימפיאדה הבאה? כנראה בעבודה...
8. איזה מאכל לא תסכימו לאכול לעולם?
9. רמה: עמבה. חגי: גויאבה ומנגו.
10. קיץ או חורף? חגי: קיץ. רמה: חורף.
11. מה עדיף למצוא בבית, ג'וקים או עכברים? ג'וקים.
12. סטייק או לזניה? לגמרי סטייק.
13. מאחר או מגיע בזמן?
14. חגי: לגמרי מאחר. רמה: לגמרי בזמן.
15. הליכה על שפת הים או בהליכון מול הטלוויזיה?
16. שפת הים, אבל לרוב מסתפקים בטיילת לאלון שבות.
17. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו עליכם...
18. רוב ספרי הספרייה שחיפשתם לאחרונה כנראה תקועים אצלנו עד שתגמר הבנייה ונמצא אותם...

ילדים ונוער:

לוסי מאושפזת בבית חולים ומחלימה לאיטה מניתוח פשוט שהסתבך. לצד מיטתה יושבת אמא שלה, שאיתה לא היתה בקשר במשך שנים רבות. בשיחות זהירות על ענייני חולין, כמהלכות על בהונות, מנסות השתיים לשקם את היחסים המשובשים. אבל מתחת לפני השטח רוחשים זיכרונות אפלים מילדותה של לוסי. הדברים הקשים מכול, שאי-אפשר להעלותם על הדעת, אינם נאמרים, אך הם נוכחים כל העת והולכים ומתגבשים כמו צל מאיים מעל לוסי ואמה, וגם מעל הקוראים. בספר מתוארת דמות משנה לא שגרתית: העיר ניו יורק – קשה ונהדרת, מסוכנת ומלאה הפתעות, ואת העלילה רבת העוצמה והמרגשת עד מחנק מספרת לוסי, הסופרת המבריקה: חדת עין, אנושית בכל נימי נפשה ובלתי נשכחת.

הנשף-אנה הופ: המקום שבו אהבה הוא המפלט היחיד... במוסד לחולי נפש בפאתי אדמות הבור של יורקשייר, במקום שבו חומות גבוהות וחלונות מסורגים חוצצים בין גברים ונשים, שוכן אולם נשפים מרהיב ורחב ידיים, בו פעם בשבוע, למשך ערב אחד, מבוטלת ההפרדה והמטופלים נפגשים כדי לרקוד. באולם הזה נפגשים אלה, ג'ון וצ'רלס והמפגשים הללו עתידים לשנות את חיי שלושתם לעד. אלה פיי נשלחת למוסד שרסטון אחרי שניפצה חלון במפעל שבו עבדה מילדות. אלה יודעת שהיא אינה משוגעת, אבל לפני שתוכל להשתחרר מהמוסד היא תצטרך לעטות על עצמה מסכה ולשחק על פי הכללים. ג'ון מליגן הוא מטופל במחלקה הסגורה. הוא אפוף גיון על מות בתו ואינו מסוגל לחשוב על חיים מחוץ לגבולות המוסד. כשאלה רצה לכיוונו בוקר אחד בניסיון לברוח מהמקום שבו מצא מפלט, משהו מתעורר בו. צ'ארלס פולר, רופא זוטרי בשרסטון, להוט להותיר את חותמו בעולם המדע. כאשר התשוקה הופכת לאובססיה הוא יעשה הכול כדי להגשים את מטרותיו. הנשף הוא סיפור אהבה היסטורי המתרחש בקיץ השרבי של שנת 1911. זהו רומן על תשוקה ועל אובססיה מסוכנת, על שפיות ועל טירוף, ועל מי שבכוחו לקבוע מי משתייך לאיזו קטגוריה.

סיפורי חייו של מר פקרי-גבריאל זיוון: אנשים משקרים שקרים משעממים על פוליטיקה, על אלוהים ועל האהבה. כל מה שאתה צריך לדעת על אדם כלשהו יתגלה לך אם רק תשאל אותו שאלה אחת ויחידה: איזה ספר אתה הכי אוהב? לאיי-ג'יי פיקרי כבר אין ציפיות גבוהות מהחיים. אשתו האהובה מתה, וחנות הספרים שלו, חנות הספרים היחידה באי הקטן שבו הוא מתגורר, אינה עסק משגשג. עד שיום אחד הוא מוצא ילדונת פעוטה במדור לספרי ילדים ונוער. לבוכתה הוצמד פתק: "זאת מאיה. היא בת שנתיים וחודש. היא חכמה מאוד, מדברת יוצא מן הכלל

יוצאת ממשחק – פנינה אריאל: בום! – ההבנה מכה בי בבת אחת. אני מסתכלת על הפרגוד שלא נע ולא זע, וביד רועדת מסיטה אותו הצידה. משה נשאר שוכב שם באותה תנוחה, בלי לזוז. שלולית ה"כאילו דם" שלצד ראשו אולי אפילו גדלה. משהו השתבש. זה לא "כאילו דם" – זה דם אמיתי. ברגע האחרון אני מצליחה לבלום את הצרחה שמאיימת לבקוע מהפה שלי. הלב שלי משתולל בתוך בית החזה וכולי רועדת. האם השומר, שמעמיד פני מת במשחק, מת באמת? כשרותם מתחילה לעבוד ב'משחקי בילוש' בהם המשתתפים באירועי הבר – בת מצווה פותרים תעלומות מההיסטוריה, היא חושבת שהבעיה שלה תהיה רק להפעיל את מערכת ההגברה במקום אחיה הצעיר ארז – סוג של פסק זמן מהמתחים והמריבות שבבית. אבל תעלומות מהחיים מתערבבות בתעלומות שבמשחק, ועל הדרך מסבכות את ארז. מסתבר שאין דבר כזה פסק זמן ממתחים ומריבות בבית, ורותם לא יכולה 'לצאת מהמשחק' כשאחיה הצעיר הולך ושוקע עמוק בצרות.

משימה עולמית 23 הגלגול של הלאמה: "בשעור גאוגרפיה התברר שהמורה חולה. במקומו הגיע מורה מחליף, שהיה לבוש ממש מגנך וכתב על הלוח "טיבט". יפליא אתכם שהמורה הזה היה האביר? יפליא אתכם שהיעד של המשימה שלנו היה טיבט? יפליא אתכם שרק אני ראיתי שכל זה התרחש? ..."

החתול – לפי ד"ר סוס: יום גשום וקר מאוד, לילדים אין מה לעשות. אין במה להשתעשע, השעמום כבר משגע... ואז קרה משהו... בום! החתול הגיע עם כובע מלא בתעלולים, שהצילו את קונרד ואת סלי מהיום האפור והמשעמם. אבל תעלוליו המטורפים של החתול גרמו גם לצרות צרורות! אתם מוזמנים לקרוא על כך בספר התמונות הצבעוני הזה – המבוסס על הסרט "החתול"!

מבוגרים:

שמי לוסי בארטון-אליזבת סטראוט: לוסי בארטון הגשימה את חלומה. היא הצליחה להיחלץ בעור שיניה מהעיירה שכוחת האל במדינת אילינוי שבה נולדה, לעבור לניו יורק, להיות סופרת מצליחה ולהקים משפחה. כעת

פוסק ולגולל עלילה מורכבת שטומנת בחובה חידה לא פתורה, המשתרגת ומתפתלת לנגד עינינו כמבוך; סיפורה של נקמה המשתרעת על פני חלק הארי של המאה העשרים בספרד.

בנוסף לספרים אלו, ישנם ספרים חדשים נוספים לפעוטות, ילדים, נוער ומבוגרים שהגיעו לספרייה.

נשמח לראות את כולם בפעילות

בימים א ו-ד בין השעות 15:45-

17:30

רק בבקשה, את האוכל ואת השתייה השאירו בחוץ, לטובת ניקיון המקום ושמירה על הספרים.

קריאה מהנה,

מחכים לכם בספרייה-ספריית ראש צורים.

ספריית ראש צורים

לגילה, והיא ילדה מתוקה וטובה מאוד. מאיה תשנה את חייו, ואיתה יזכה גם באהבה וגם בחברות אמת. אולי מפני שהחיים הם לא רומן, הם אסופה של סיפורים קצרים, סיפורי חיים.

עצבותו של סמוראי-ויקטור דל ארכול: דצמבר

1940. לאחר שהשתתפה במזימה להתנקש

בבעלה הפשיסט ונבגדה על ידי מאהבה,

מנסה איסבל להימלט מתחנת רכבת קרה

ומושלגת במרידה - היא עומדת לאבד את כל

מה שחייתה למענו. בידיה היא אווזת את זרעיו של הסיפור אשר ייקח אותנו מאקסטר־מדונה עד ערבות סיביר, ומשם בחזרה לברצלונה ולנופים של ספרד. השלכותיהם של האירועים הללו נמשכות לאורך שלושה דורות ומתדפקות במאי 1981 על דלתה של מריה, עורכת דין צעירה ושפתנית. לאחר שהצליחה להרשיע אדם ברצח כמה שנים קודם, ולכן היא מואשמת עתה בסיוע לבריחתו מהכלא של אותו אדם. מריה היא זו שתפתח לנו צוהר לזמן שאינו קיים עוד, אך מאיים תדיר לשוב באמצעות טכניקה של פלשבקים מצליח ויקטור דל ארכול ליצור מתח בלתי-

סימניה

יעקב דרורירנבאום

קופסת הצרות – פרק טו

זה חלק מהחקירה שאביך מנהל בארגון שלו. העוינות בפניו של גבי פינתה מקומה לרגע להבעה מבולבלת. "מה, כל זה זו הונאת ביטוח?"

יהודה נאנח והניח ידו על כתף בנו. "אני לא עובד בסוכנות ביטוח, גבריאלי. בוא נגיד שהארגון שאני עובד בו מוסיף למשרד הביטחון".

גבי ניער את ידו מכתפו אך לא עצר אותו, אז הוא המשיך בדבריו בקול שקט. "לפני כשנה וחצי התחלתי לחשוד בקיומה של רשת סוכנים זרים שהסתננו לשורות הארגון". הוא משך את גבי בעדינות לתוך הדירה וסגר את הדלת. "לאחר כמה חודשים של חקירה מאומצת מצאתי רשימה מקודדת של – אני מאמין – כל הסוכנים הללו. למרבה הצער לא הצלחתי לפצח את הקוד, ומכיוון שלא יכולתי לסמוך על אף אחד בתוך הארגון, פניתי למוח המבריק והאמין ביותר שהכרתי – אבא". הוא עצר לרגע וכחכח בגרונו. "כמה ימים לאחר מכן הבחנתי שאני נתון במעקב מתמיד והתחלתי לחשוש לשלומי ולשלום משפחתי". הוא הביט בגבי בצער, "כשבאחד הלילות מצאתי מכשיר האזנה חבוי בבית, הבנתי שאני חייב להרחיק אותך מהסכנה. ביימתי מעידה בחזרה לימי השתיינות שלי, וכשחזרת הביתה צרחתי עליך ואמרתי לך את כל הדברים הנוראיים ההם. כשסיימתי, קיוויתי שהיה ברור לכל מי שהאזין לנו שאין בליבי שום מקום עבורך. נחלתי הצלחה

בפרקים הקודמים: קיבל גבי מכתב מסבו המנוח ששלח אותו לפתור תעלומה מסתורית. סביב גבי התאספה חבורה בבית סבו והם החלו לחקור את התעלומה, מתמודדים עם רמזים מעורפלים ויריבים עיקשים. החבורה התפצלה, אך הצליחה למצוא שלוש מארבע החבילות שהשאיר הסב, וכעת החיפוש ממשיך...

"אבא?!"

האור הבוהק בפרוזדור התווה שתי צלליות בפתח הדירה. רותי שעמדה באור הרך ששרר בדירה, התקשתה לזהות את ההבעה שנחה על פניו של גבי, אך בקולו רחשו רגשות מרגשות שונים.

"שלום גבריאלי", לחש יהודה בחש. "טוב לראות אותך". "הו באמת?!", היה נשמע שאחד מהרגשות בקולו של גבי גבר על השאר. "זה לא הרושם שעשית בשיחה האחרונה שלנו".

לא היה ברור לרותי מה יהודה עמד להשיב, אם בכלל, כי יגאל קטע את חילופי הדברים.

"יגאל, יגאל שחור לשירותך", הוא נדחף פנימה ולחץ את ידו של יהודה המופתע, עוטף אותה בשתי ידיו. "אביך היה חבר קרוב וטוב, תנחומי".

גבי נשאר לעמוד בפתח. "מה אתה עושה פה, אבא?", שאל בקור.

רותי פסעה קדימה. "גבריאלי, אביך לא כאן במקרה. כל תעלומת שברי הכתובת, המכתב שאברהם השאיר, הכול

לא נראה שלמי מהם הייתה תשובה לכך. השתיקה התארכה לה.

לבסוף הפרה פרופסור מיכאל את הדממה. "האם מצאתם את החלק האחרון של הכתובת?", שאלה. גבי ויגאל נענעו ראשיהם בתאום כמעט מושלם. גבי הושיט לה בשתיקה את המעטפה שמצא ב'כספת'. "זה כל מה שהמתין לנו ביעד האחרון שאברהם שלח אותנו אליו", הוסיף יגאל לשם הבהרה. היא פתחה את המעטפה וקראה את תוכנה במצח מקומט.

המפתח הוא כפול. חציו מעבר לים וחציו מתחת
לאף חציו מחזיק וחציו עקב! אם לא יפיה שלם.
הוא לא יצא.

גבי פצה פיו לבסוף, "נראה שאנחנו חוזרים לאיפה שהכול התחיל".

מסחררת. הברחת אותך מהבית. ידעתי כמובן שתגיע לסבך, אך לא שיערתי שהוא יערב אותך בחקירה". גבי לא ידע מה לומר, אך נראה שליגאל לא היו קשיים שכאלה. "ואיך הגענו מפרשיית הריגול שלך לממצא הארכאולוגי חסר התקדים של אברהם?", שאל בעניין. יהודה שפשף את עיניו הלאות. "מסתבר שאבי חשב שמוטב ליצור קידוד משלו ולהצפין באמצעותו את הרשימה לאחר פיענוחה. הוא החל להכין את שברי הלוח עבור מטרה אחרת הרבה לפני שפתחתי בחקירה. כשגיליתי שאני תחת מעקב הוא החליט להשתמש בהם בשביל להצפין את המידע. הוא חשש להעבירו ישירות לידי, ואני חששתי להגיע אליו כדי לא לסכן אותו ואותך, גבריאל. כל הפתקים, הרמזים והמשימות שאבא השאיר לכם היו פרי מוחו ויוזמתו. אני לא ידעתי על כך". הוא נשמע כועס מעט, "אני עדיין לא מבין מדוע הוא החליט לסבך אותך בתוך אותה הסכנה שניסיתי להרחיק ממך".

קדירת בשר עם שעועית

לימים הקרים הבאים עלינו לטובה.....

המצרכים:

מעט שמן לטיגון

שיניים מראש שום שלם (קלופות)

3 פלפלי שאטה יבשים

3 עגבניות, מגורדות בפומפייה

3 כפות רסק עגבניות

3 כוסות שעועית לבנה, שהושרתה במים ללילה

2 כוסות שעועית שחורה, שהושרתה במים ללילה

כף פפריקה מתוקה בשמן

כף מלח

כפית כמון

כפית פלפל לבן

מעט עלי תימין

קילו בשר כתף, חתוך לקוביות

צרור כוסברה, קצוץ

להגשה:

אורז לבן מוכן

לימון כבוש

אופן ההכנה:

1. מטגנים מעט את השום ומוסיפים את השאטה, את העגבניות ואת רסק העגבניות. מוסיפים את השעועית ומתבלים בפפריקה, מלח, כמון, פלפל לבן ותימין.
2. מוסיפים ארבע כוסות מים ומביאים לרתיחה.
3. מוסיפים את קוביות הבשר ואת הכוסברה, ומבשלים על אש בינונית כשעתיים.
4. מגישים על אורז לבן, עם לימון כבוש בצד.

"הורים, בוגרים, נוער, ואחרונים חביבים – מדריכים וחניכים יקרים, ה' עימכם! אני מודה, המעמד הזה מרגש אותי. אחרי חודש שכזה אין לי אלא לברך "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה". השנה, שנת הוועידה הכ"ד לבני עקיבא, מצאנו את עצמנו עוסקים בנושא "מובילים בדרך תורה ועבודה". נושא גדול ולא מאוד מובן, נראה כאילו לא חידשנו כלום משנים עברו. המילים להוביל, תורה ועבודה נשמעות לנו מוכרות ולא סתם. בחודש הזה לא באנו לחדש שום דבר, באנו לחדד את הקיים והמוכר, להבין מעט יותר את משמעות הסימא הזאת שאותה אנחנו חיים. להבין את משמעות ההובלה ומשמעות הדרך הבאה איתה ובעקבותיה. בשבועיים הראשונים של החודש עסקנו בפיתוח מבט לאומי, בניסיון לסגל לעצמנו מבט גדול יותר, מעבר למה ששייך רק לי ואליי, ובהבנה של איפה עם ישראל זקוק לנו כיחידים, כשבטים, כסניף וכתנועה. בשבועיים האחרונים התמקדנו יותר בהבנת חשיבות הדרך – איך אנחנו מובילים תהליכים, אילו תכונות עלינו לסגל לעצמנו כדי להיות מובילים, ובהכרה בסבלנות ובאורך הרוח שדרך כזו דורשת ממנו. את כל זה עשינו בפעולות ופעילויות, יישומי נושא ושאר הדברים שהיו ופעלו בהשראת הנושא. כמו שכבר הזכרנו זוהי שנת ועידה ולכן במשך השנה הקרובה נעסוק עם כל תנועת בני עקיבא בארץ ובעולם, בניסיון להבין מהי דרך תורה ועבודה ומה זה דורש מאיתנו להיות, לפעול ולעשות.

בהזדמנות זו אני רוצה להודות לכל כך הרבה אנשים טובים שעזרו וסייעו להצלחת החודש הזה והצלחת הסניף בכלל (וסליחה מראש ממי ששכחתי). תודה גדולה לאלקנה, ענבל, יעקב ושאר אנשי המזכירות שמלווים את הסניף מאחורי הקלעים בכל כך הרבה אכפתיות, סבלנות ומאור פנים. תודה לוועדת חינוך היוצאת והנכנסת על הליווי והתמיכה, על הגיבוי והייעוץ בכל עת ובכל מה שנצרך. תודה לכם, ההורים, על הפרגון והתמיכה, על הנכונות והרצון להיות שותפים ולעזור. תודה לכל הבוגרים והנוער, ובראשם לגרעין ארז, שלקחו חלק באווירה, סייעו בכל מה שצריך והתגייסו לכל משימה בקלילות ובשמחה. תודה לכם חניכים אהובים, שלמרות העבודה הקשה, כל המאמצים והחזרות האנסופיות שהיו, תמיד שמרתם על אווירה שמחה וכיפית לכולם. ותודה אחרונה, גדולה גדולה לכל צוות ההדרכה שלנו, שאין כמוהם בעולם! שעבדו במשך חודש שלם, היו מגויסים והשקיעו ימים כלילות, שעות על גבי שעות, והכול ברוח טובה ואווירה נעימה. בזכותכם כל מה שקרה – אתם מדהימים! זהו זה, בזכות כולכם ובזכות בורא עולם, עברנו חודש מטורף ומלא בחוויות, חודש חשוב ומוצלח שסיימו כאן, במעמד מרגש זה. אז תודה גדולה לכם שבאתם להיות עימנו כאן, להיות, לשמוח ולהתרגש!"

עד כאן דבריי לחודש ארגון... באמת שהיה כל כך כיף וטוב! האווירה הייתה מטורפת ומדהימה, ואתם... אתם פשוט מדהימים, זה לגמרי שלכם ובזכותכם!! שוב תודה לכל מי שעזר וסייע כדי שהכול יצא כמו שהיה... תודה תודה! ואנחנו ממשיכים, ולא להאמין אבל חודש טבת כבר כאן, חנוכה עוד רגע גם הוא מאחורינו, החורף בעיצומו והקור מקפיא אבל אנחנו לא עוצרים!! אחרי מסיבת חנוכה כיפית וסופגניות טעימות וחמימות... הסניף ממשיך בכל הכוח לעוד פעולות ופעילויות, ערבי חורף וכיף... אז אל תיכנסו לתרדמת חורף, צאו מהבית החמים, קחו כוס שוקו חם ומעיל ובואו לסניף! מחכים לכם כאן... ☺

